

Et særligt problem blev fremhævet af fru Karen J. Klint om det arbejde, regeringen har sat i gang vedrørende bloktilskud. Jeg har forstået, at arbejdet skal være færdigt i løbet af efteråret, men lovforslaget skal træde i kraft den 1. januar 2004. Derfor synes jeg, det er helt på sin plads, at vi under udvalgsarbejdet interesserer os for at få afklaret, hvordan lovforslaget i virkeligheden forholder sig til de mere vidtgående reformtanker, som regeringen måtte have vedrørende overgang til bloktilskuddet. Det vil være en vigtig del af arbejdet i udvalget set fra et radikalt synspunkt.

Vi vil altså gå positivt ind i udvalgsarbejdet, men også med nogle kritiske bemærkninger og med et ønske om at få indvendingerne ordentligt belyst.

Jann Sjørnsen (KRF):

Dette lovforslag har mildt sagt haft en overordentlig vanskelig fødsel. Høringsprocessen har vel til tider været det, man kunne kalde kaotisk, men i dag står vi så med det endelige lovforslag til behandling.

Lad det være sagt straks: Det er absolut bedre end det, der i sin tid blev sendt i høring, og jeg vil også sige, at høringsprocessen vidner om et meget stærkt kirkeligt engagement og i sidste fase også om en minister, som har valgt at lytte til de mange høringssvar, som er indkommet.

Jeg vil godt understrege, at uanset at høringsprocessen rent formelt er overstået nu, er der stadig indvendinger fra forskellig side, og jeg synes også, det er vigtigt at meddele her fra talerstolen i dag, at vi fortsat gerne ser indspark fra forskellig side til den videre behandling af lovforslaget. Muligheden for at påvirke den endelige udformning af forslaget er set med Kristeligt Folkepartis øjne stadig til stede, og der er for os at se også udestående spørgsmål, som skal afklares.

Lovforslaget blev i sin tid bebudet i forbindelse med Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmers årsmøde, og det var nøgleord som større økonomisk frihed for menighedsrådene og mindre bureaukrati, der søsatte forslaget. Det lyder jo umiddelbart godt og rigtigt og er det selvfølgelig også, så det var med åbent sind, at Kristeligt Folkeparti tog imod forslaget, og det var også på den baggrund, vi ville forholde os til regeringens forslag. Men jeg vil godt understrege, at de mange høringssvar har gjort indtryk, og det gælder også for nogle af de betænkeligheder,

der er kommet til udtryk på det seneste over for det endelige forslag.

Lad mig kommentere nogle af de enkelte punkter i lovforslaget, for det første spørgsmålet om afskaffelse af rådighedsbeløbets maksimum. Vi er enige på det punkt, men vi finder det dog relevant at overveje en nærmere definition af begrebet »kirkelige aktiviteter«, som også flere høringsparter har foreslået. Den frihed, som menighedsrådene skal have, må efter Kristeligt Folkepartis opfattelse betyde, at menighedsrådene også skal have mulighed for f.eks. at bidrage til venskabsmenigheder i udlandet, sådan som vi tidligere faktisk har foreslået her i Folketinget, så når vi lægger op til en nærmere definition af begrebet »kirkelige aktiviteter«, er det altså ikke nødvendigvis med henblik på at tolke dette begreb indskrænkende.

KL 15.50

Det andet, jeg vil nævne, er spørgsmålet om indførelse af en rammeordning og omlægning af budgetproceduren samt ophævelse af 20-pct.s-reglen. Her vi også enige i lovforslagets intentioner, og set i forhold til høringsprocessen og svarene, der er indkommet, er der for os at se ikke de helt store problemer, hvad disse spørgsmål angår.

De melder sig imidlertid, når vi når til det tredje punkt, nemlig spørgsmålet om decentralisering af godkendelseskompetencen til provstiuvalg. Der er betydelige betænkeligheder at spore, ikke mindst hos stiftsøvrighederne, og det er betænkeligheder, vi fra Kristeligt Folkepartis side har forståelse for – ikke fordi vi nærer mistillid til provstiuvalgene, men fordi man må spørge, om provstiuvalgene reelt har den fornødne juridiske og administrative ekspertise til at håndtere de spørgsmål, som nu skal tillægges disse udvalg, f.eks. spørgsmålet om kapitalforvaltning.

I Kirkeministeriets bemærkninger til hørings svarene er det bemærket, at menighedsrådene også må forventes at forberede sagerne til provstiuvalgene, eventuelt ved indhentning af fornøden faglig bistand, og at udgifterne hertil skal finansieres af kirkekasserne som en del af de almindelige udgifter, der er knyttet til et konkret projekt. Vi synes altså, man med god ret kan spørge, hvad det egentlig er, der opnås ved denne decentralisering. På den ene side får menighedsrådene øget kompetence, og det vil vi som udgangspunkt være for; men på den anden side får de altså også tillagt flere administrative arbejdsopgaver. Hvor det første principielt er po-